

## Michael på Stonewall Inn, Greenwich Village

Jeg har vært over dammen. I Trump- land i to hele uker. Den første uka var dedikert til jobb og en forskningskonferanse like utenfor Chicago. Det var tredje året jeg deltok på denne konferansen. En viktig del av å delta på konferanser er å komme i kontakt med, og etablere, nye nettverk. USA og Chicago er på den måten et herlig sted å være. Jeg har møtt, og møter, så mange fantastiske og flotte mennesker *over there*. De er fargerike, uredde, kreative og sterke mennesker – og stort sett ingen av dem er republikanere. De er alle bekymret over utviklingen i hjemlandet for tiden, og vil gjerne snakke om hva som skjer. En av disse folkene er min venn, Michael. Michael er ¼ bergenser, som han sier selv, og ¾ italiener. Han bor i Connecticut, og forsker på LGBTQ<sup>1</sup>- forhold i hjemlandet. Michael er selv homofil, og opptatt av rettigheter for alle kjønn. Første gangen jeg møtte Michael var i 2013, og han holdt en forelesning om sitt daværende prosjekt. Jeg ble umiddelbart begeistret, og gikk frem til han etter forelesningen for å høre mer om arbeidet hans. Han skulle gi meg et av sine visittkort, og klarte på et underfundig vis å kaste 200 visittkort opp i lufta. Det haglet visittkort over oss, og jeg lovte han å aldri glemme navnet hans. Vi ble venner der og da.

Denne gangen møttes vi på konferansen over en middag. Den gode samtalen var i gang med det samme. Vi spiste fritert ost, som man gjør i Chicago, drakk Margaritas og snakket om mange tema, deriblant kampen for rettigheter for LGBTQ- samfunnet i dagens USA. Jeg fortalte Michael at jeg og mannen min skulle ta ei uke ferie i New York etter konferansen. Vi ble enige om at vi måtte møtes og ta en lunsj sammen; Michael skulle besøke en gammelkjæreste han ikke hadde sett på lenge. Han ville dessuten benytte sjansen til å vise oss Greenwich Village, et av hans favorittsteder i New York.

Vi startet dagen sammen med Michael på et pizzasted i Greenwich Village. Sola skinte på himmelen, de gule taxiene kjørte frem og tilbake, og timene gikk. Vi gikk en lang tur sammen etter lunsjen, og Michael og hans venn fortalte oss om området. De begge to var spesielt opptatt av at vi måtte

---

<sup>1</sup> Forkortelse for Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Queer.

besøke Stonewall Inn, en bar i området. Dette var nemlig ikke hvilken som helst bar. Denne baren var åstedet for opptøyene i LGBTQ- samfunnet i New York i 1969. «Det er et historisk sted», sa Michael. Jeg forsto at stedet var viktig for mange mennesker.

Stonewall Inn åpnet som homsebar i 1967, i en periode hvor razzia mot denne typen barer ikke var uvanlig fra politiets side. Baren hadde ikke skjenkebevilgning, og ble drevet av mafiaen i begynnelsen. Politioffiserer mottok penger under bordet for å tie om det som skjedde på baren. Det var ikke innlagt vann i baren, ingen nødutganger og toalettene var nærmest konstant en hodepine av oversvømmelser. Stedet var en katastrofe. Det var salg av stoff og mange «pengetransaksjoner» kunne vitne om ulike typer kriminalitet. Det var et yndet sted for politiet å oppsøke.

Opprøret på Stonewall Inn i 1969 startet som en reaksjon mot nok en politirazzia mot baren. Folk samlet seg utenfor baren og det hele utviklet seg til demonstrasjoner mot behandlingen de homofile opplevde fra politi og myndigheter. Det varte i flere dager, og ble seinere forstått som starten på den moderne kampen for homofiles rettigheter. To år etter opprøret var det etablert grupper som kjempet for de homofiles rettigheter i alle store amerikanske byer. Dette spredte seg også til Canada, Australia og Europa. I 1970 gikk man i tog for de homofiles rettigheter fra Greenwich Village til Sheep Meadow i Central Park. Hvert år samles den årlige Pride- paraden utenfor Stonewall Inn for å feire stedets viktige historie.

Jeg og min mann tilbrakte noen timer på Stonewall Inn sammen med Michael og hans venn. Vi traff mange nye venner, alle ivrig opptatt av å fortelle om sine erfaringer som homofile og lesbiske i New York. Vi traff kveldens drag queen, sminket opp og klar til kveldens show. Vi fikk innblikk i en hverdag som er svært annerledes enn det vi oppfatter som hverdagen til de aller fleste i LGBTQ- samfunnet i Norge. Mange av våre venner på Stonewall Inn fortalte om diskriminering og vanskelige forhold i USA, særlig etter det siste presidentvalget. Det gjorde et sterkt inntrykk. Men vi fikk også et inntrykk av pågangsmot og optimisme. Håp og fremtidsstro på at dette vil endre seg. Jeg har tenkt, etter dagen vår med Michael på Stonewall Inn. Kanskje var det ekstra viktig å vise frem dette stedet akkurat nå?

Kanskje var det ekstra viktig å fortelle historien om opprøret nå? Når landet er i motvind, og ikke har en president for de fattige, de undertrykte, for kvinnene, for de homofile, for de gruppene som strever og ikke har helseforsikring eller en tung lommebok.

Man kan virkelig spørre seg selv hvem mannen er president for.

Før vi forlot hverandre for denne gang kunne Michael fortelle at hans mor var en av dem som stemte på Trump; «she's a republican». Jeg sa meg enig med Michael i at det er rett og slett ikke til å forstå.

Det er ufattelig.